

SUOMEN EVANKELIUMIKOULU

TIEDOTUS/RAAMATTUKIRJE

Nro 2/03 – 7.7.2003

Evangeliumia on aina vastustettu

Yksi vaikeimmista asioista ihmisen ja Jumalan välisessä suhteessa on *oikea usko Kristukseen*. Näin totesi uskonpuhdistaja *Martti Luther*, kun hän seurasi uskonpuhdistuksen alkua Saksassa.

Monilla meistä on epärealistinen käsitys uskonpuhdistuksesta koska Lutherin ristiriita Rooman kirkon kanssa on niin paljon esillä. Lutherin löytämän ja opettaman evankeliumin pahimmat vastustajat eivät kuitenkaan olleet Rooman kirkon edustajia, niin ankarasti kuin he vastustivatkin Lutheria. Pahimmat vastustajat tulivat niiden piiristä, jotka ensin lähtivät tukemaan uskonpuhdistusta, mutta sitten he jättivät Lutherin.

Uskonpuhdistuksen ”sisältä” nousi vastustajia

Mitä Luther tarkoitti kun hän sanoi, että yksi vaikeimmista asioista ihmisen ja Jumalan välisessä suhteessa on *oikea usko Kristukseen*? Hän tarkoitti juuri sitä, että vaikka monet sanoivat uskovansa Kristukseen ja evankeliumiin, he itse asiassa vastustivat sitä. Uskonpuhdistusliikkeeseen mukaan tulleista kristityistä ensimmäiset nousivat Lutheria vastaan jo vuonna 1522 eli vain viisi vuotta sen jälkeen, kun hän oli julkistanut 95 teesiään.

Ensimmäiseksi Lutherin vastustajaksi ryhtyi hänen lahjakas oppilaansa Gabriel Zwilling, jota oli jo alettu kutsua ”toiseksi Lutheriksi”. Zwilling alkoi kokea, että Luther ei ollut riittävän hyvä uskonpuhdistuksen johtaja. Siitä syystä hän alkoi opettaa Wittenbergin evankelisia mutta teki sen Lutherista poikkeavalla tavalla. Hän kyllä puhui uskosta Kristukseen, mutta ei oikeasta uskosta – vaikka hän luuli niin. Lutherin ja evankeliumin kannalta Zwillingistä tuli uskon vastustaja, vaikka hän puhui uskosta.

Seuraavana vuonna ilmaantuivat ns. Zwickaun profeetat, sitten tuli Thomas Müntzer, sen jälkeen Oecolampadius, Bucer, Bollinger, Johan Agricola (ei Suomen uskonpuhdistaja Mikael Agricola!), Schwenckfeld ja muut. Kaikki he olivat aluksi Lutherin opin ja julistuksen tukijoita, mutta aikaa myöten heistä kukin jätti Lutherin ja he nousivat uskonpuhdistajaa ja hänen uskonpuhdistustaan vastaan – koska he loppujen lopuksi eivät ymmärtäneet, mitä oikea usko on.

Palmusunnuntaista pitkäperjantaihin

Tuen lopettaminen sellaisille, jotka ovat panneet jotakin arvokasta alulle, on kirkkohistoriasta tuttu asia. Luther ei ollut ensimmäinen, joka menetti tukijoita. Jeesuksen maanpäällisen elämän viimeinen viikko on tästä hyvä esimerkki. Hän oli Jumalan armosta saanut toimia kolme vuotta - ja saanut tuekseen kansanliikkeen. Palmusunnuntaina tämän liikkeen mittasuhteet

tulivat esille. Mutta äkkiä, saman viikon perjantaina, kannustushuudot ja rukoukset vaihtuivat julkimiksi ”Ristiinnaulitse”-huudoiksi. Sillä tavalla tuki voi hetkessä olla poissa muiltakin Herran seuraajilta.

Paavali: ”Kaikki jättivät minut yksin”

Paavalin työn jäljissä seurasi usein julistajia, jotka kumosivat sen evankeliumin, jota hän oli julistanut ja johon ihmiset olivat uskoneet. Roomasta Paavali kirjoitti viimeisessä häneltä meille säilyneessä kirjeessään nämä riipaisevat sanat: ”Niin kuin tiedät, Aasian maakunnassa kaikki ovat luopuneet minusta, heidän joukossaan Fygelos ja Hermogenes”, 2. Tim. 1.15.

Apostolin kreikankielisessä kirjeessä on tällä kohtaa aoristimuoto, mikä tutkijoiden mukaan viittaa johonkin tapahtumaan. Todennäköisimpänä syytä siihen, että (sanatarkasti) ”kaikki kääntyivät pois” apostolista pidetään Paavalin vangitsemista Jerusalemissa. Paavali oli aiemmin tehnyt useita vuosia työtä Rooman valtakunnan Aasia-nimisessä maakunnassa. On todennäköistä, että Paavalin vastustajat ovat pitäneet apostolin vangiksi joutumisesta osoituksena siitä, että Jumala ei todellakaan ollut hänen puolellaan. Usko Paavalin julistamaan evankeliumiin oli vastustuksesta huolimatta näihin aikoihin asti lepattanut jotenkin, mutta nyt vastustajat saivat lopullisen yliotteen hänestä ja hänen sanomastaan.

Tämän tapahtuman on Paavalista täytynyt tuntua erityisen traagiselta. Niiden kahden ja puolen vuoden aikana, jolloin hän oli asunut Aasian maakunnan pääkaupungissa Efesosssa ja tehnyt sieltä käsin työtä, Luukkaan mukaan ”kaikki Aasian maakunnan asukkaat, sekä juutalaiset että kreikkalaiset, saivat kuulla Herran sanan”, Apt. 19:10. Tiedämme myös, että monet uskoivat ja seurakuntia syntyi. Nyt kaikki nämä ihmiset ja seurakunnat olivat kääntyneet hänestä pois. Suuri herätys oli muuttunut suureksi luopumisiksi evankeliumista ja oikeasta uskosta Kristukseen. Paavali oli tullut omasta palmusunnustaistaan pitkäperjantaihin.

Kuten Luther myöhemmin, niin Paavali joutui myös kokemaan työtovereitensa jättävän hänet: Kertoessaan Timoteukselle kaikkien aasialaisten kristittyjen luopumisesta hänestä, Paavali mainitsee erikseen Fygeloksen ja Hermogeneksen. He lienevät olleet Kristukselle ja apostolille uskollisimpia työntekijöitä. Nyt hekin jättivät Paavalin.

Myöhemmin Paavali kertoo muista työtovereista, jotka olivat olleet mukana hänen julistusmatkoillaan ja ilmeisesti seuranneet häntä Roomaankin. Apostoli kirjoittaa: ”Demas on tähän maailmaan mieltynenä jättänyt minut ja lähtenyt Tessalonikaan. Crescens on mennyt Galatiaan ja Titus Dalmatiaan. Luukas yksin on minun kanssani”, 2. Tim 4:10-11.

Kun Rooman oikeuslaitos kuulusteli Paavalia, hän ei lopulta saanut tukea enää keneltäkään. Hän kirjoittaa: ”Kun ensimmäisen kerran puolustauduin oikeudessa, ei kukaan tullut avukseni vaan kaikki jättivät minut yksin”, 2. Tim 4:16.

Oikea evankeliumi ja oikea usko Kristukseen ovat harvoin myötätuuessa. Siksi Kristusta ja hänen evankeliumiaan seuraavat joukot ovat usein pieniä. Pääjoukot menevät muualla.

Miksi usko on vaikeaa?

Usko Kristuksen evankeliumiin on Lutherin mukaan vaikeaa siksi, että ihmisen sisin on taipuvainen pitämään Jumalan lakia suurempana ja voimakkaampana ja merkittävämpänä kuin evankeliumia. Luther sanoo, että kun omat synnit lain valossa ja aina läsnä olevan saatanan syyttelyssä alkavat kauhistaa, silloin ihminen, jolla on herkkä omantunto, kääntää katseensa evankeliumin sanasta lain vaatimukseen ja uskoo lain luotettavammaksi sanaksi kuin mitä sana Kristuksen evankeliumista on.

Toinen vaikeus uskoa Kristukseen oikein ja säilyä tässä uskossa johtuu siitä, että evankeliumi lupaa armon erittäin suuriinkin synteihin langenneille. Tämä loukkaa monia, jotka kyllä sallivat sen, että pienet synnit hoidetaan Jumalan armolla mutta suuria syntejä tehneitä halutaan käsitellä lailla.

Luther kirjoittaa: ”Kun olin munkkina, kirjoitin usein tohtori Staupizille. Kerrankin kirjoitin hänelle näin: ’Voi, minun syntini, syntini, syntini!’ Siihen sain tämän vastauksen: ’Sinä tahdot olla ilman syntiä, eikä sinulla näytä olevankaan mitään oikeita syntejä. Mutta Kristus antaa antaneeksi todellisia syntejä kuten vanhempiensa murhaamisen, julkisen pilkkaamisen, Jumalan halveksimisen, aviorikoksen jne. Ne ovat oikeita syntejä. Sinulla siis täytyy olla syntien luettelo ja siinä todellisia syntejä, jos tahdot, että Kristus sinua auttaa. Sinun ei tule mietiskellä tuollaisia pikkumaisuuksia ja nukensyntejä eikä jokaista turhanpäiväisyyttä pitää rikoksena.’”

Oikea usko Kristukseen on niin vaikeaa, että syvästi oppinut ja paljon kokenut Lutherkaan ei selviytynyt elämässään ilman epäilyjä. Hänenkin omantuntonsa oli monesti johdattamassa häntä harhaan. Syksyllä 1527 Luther joutui yhteen syvimmistä hengellisistä kriiseistään. Hän kadotti ainoan valonlähteesensä, evankeliumin. Mies, jolla oli teologian tohtorin arvo ja joka oli Wittenbergin yliopiston ”Doctor in Biblia”, joka oli luennoinut ensimmäiset psalmiluentonsa jo 14 vuotta aikaisemmin, sittemmin luennoinut roomalaiskirjeestä, heprealaiskirjeestä ja galatalaiskirjeestä, joka oli julkaissut 95 teesiään 10 vuotta aikaisemmin, väitellyt julkisesti ja rohkeasti aikansa suurten oppineiden kanssa, ollut valtiopäiväkuulusteluissa, kääntänyt Uuden testamentin saksaksi ja kirjoittanut lukuisia teologisia kirjoja (joita yhä pidetään teologisen kirjallisuuden huippusaavutuksina), oli ilman evankeliumin valoa avuton kuin eksynyt lapsi.

Silloin Luther alkoi hakea kirjeitse apua evankelisista seurakunnista ja seurakuntalaisten esirukouksista. Hänen luonaan käyneet ystävät lukivat hänelle evankeliumia, selittivät hänelle evankeliumia ja lohduttivat häntä evankeliumilla.

Saatana pitää kohdata evankeliumin sanalla

Neuvoessaan evankelisia Luther kirjoitti, ettei saatanan kanssa pidä ryhtyä väittelemään siitä, mitä ei ole tehnyt ja mitä on tehnyt. Saatana täytyy kohdata evankeliumin sanalla. Vaikeus – sanoo Luther – on siinä, että arassa

omassatunnossa Jumalan laki yleensä voittaa ja saa sijaa paremmin kuin evankeliumi. Luther kirjoittaakin: ”Omatunto on kuoleman kauhistavassa palveluksessa.” Siksi oikea usko Kristukseen on pitäytymistä Jumalan lupauksiin ja evankeliumin sanaan vastoin herkän omantunnon ääntä ja sen syytöksiä, vastoin Jumalan lakia ja sen oikeutettuja tuomioita, vastoin saatanan raivoa ja kaikkea muuta... Armo on suurempi kuin kaikki Jumalan tuomiot ja kaikki Jumalan oikeus. Joka sen uskoo, voi sillä uhmata kaikkea Jumalan vihaa ja tuomiota”, kirjoittaa Luther neuvoessaan uskovia oikeaan turvautumiseen uskossa Kristukseen.

Näine ajatuksin tahdon rohkaisen sinua, joka olet Jumalan lain ja herkän omantuntosi ”vangitsema” niin, ettet rohkene panna luottamustasi evankeliumin lupauksiin ja Kristuksen anteeksiantamukseen. Sinä et ole ensimmäinen tuossa ”loukussa”, johon saatana houkuttaa Jumalan lapsia. Pyydä Jumalalta saada lähellesi niitä Jumalan koettelemia kristittyjä, jotka hänen sanastaan ja elämäkokemuksistaan ovat oppineet erottamaan Kristuksen äänen muista äänistä. Jumala itse sanoi Jeesuksesta: ”Tämä on minun rakas Poikani, kuulkaa häntä.” Kristusta meidän siis on määrä kuunnella - eikä ketään muuta.

Per-Olof Malk



”En minä halua... Menen kyllä, isä”

Kimmo kysyy, mitä Jeesus tarkoittaa vertauksellaan kahdesta pojasta, joista toinen totteli isäänsä kieltäytyttyään ensin ja toinen ei totellut isäänsä, vaikka hän ensin lupasikin toteuttaa isänsä tahdon. Vertaus on Matt. 21:28-32.

Tämä Jeesuksen vertaus kahdesta pojasta sisältää lähes saman sanoman kuin moni muu niistä Herramme vertauksista, joissa hän käsitteli aikansa fariseusten ja kirjanoppineiden opetusta ja heidän suhtautumistaan syntisiin ihmisiin. Sama teema eri muunnelmin löytyy esim. Matt. 3:7-10; 8:11-12; 12:38-42; 13:10-17; 15:1-9 ja 16:5-12.

Juuri ennen esille ottamaasi kohtaa, jakeessa 21:23, Matteus mainitsee, että Jeesus oli puheissa ”ylipappien ja kansan vanhimpien kanssa”, siis juutalaisien hengellisten johdon. Vertauksellaan Jeesus auttoi tätä arvostettua ihmisryhmää näkemään itsensä ikään kuin Jumalan silmin.

Vertauksessa ovat vastakkain ”te” ja muut, siis te kuulijat siinä: ylipapit ja kansan vanhimmat (jakeissa 28, 31, 32) sekä ne muut, joita Jeesus kutsuu vertauksen selityksessä ”portoiksi ja publikaaneiksi” (jakeissa 31-32).

Taustalla on Jeesuksen aiheuttamat skandaalit, kun hän ei pitänyt etäisyyttä syntisiin eikä erottautunut heistä niin kuin ylipapit ja kansan vanhimmat tekivät ja vaativat hurskaita tekemään. Tämän erottautumisen sijasta Jeesus suhtautui heikkoihin aivan kuten muihin ihmisiin. Matt. 9:10-13:ssa kerrotaan esimerkki: ”Jeesus oli aterialla hänen kodissaan. Sinne tuli myös useita publikaaneja ja muita syntisiä, ja he aterioivat Jeesuksen ja hänen opetuslas-

tensa kanssa. Tämän nähdessään fariseukset sanoivat Jeesuksen opetuslapsille: 'Kuinka teidän opettajanne syö yhdessä publikaanien ja muiden syntisten kanssa!' Jeesus kuuli sen ja sanoi: 'Eivät terveet tarvitse parantajaa, vaan sairaat'."

Esille ottamasi vertauksen sanoma on tämä: Ne, jotka pitävät itseään kykenevinä muita tuomitsemaan ja jotka ylenkatsovat ja halveksivat heikkoja, hylätään kun taas jälkimmäiset, huonoiksi havaitut otetaan Jumalan valtakunnassa avosylin vastaan ja hyväksytään. Tämä on ärsyttävää ja kuohuttavaa puhetta niiden mielestä, jotka pitävät itseään muita parempina. Mutta Jeesus sanoi tällaisille ihmisille: "Portot ja publikaanit menevät Jumalan valtakuntaan ennemmin kuin te", 21:31.

Ylipapit, kansan vanhimmat, fariseukset, kirjanoppineet puhuivat kyllä tulevasta Messiaasta. He sanoivat Jumalan sanaa lukiessaan: "Kyllä, Isä". Mutta kun Messias tuli heidän keskelleen, he eivät menneetkään hänen luokseen eivätkä "tehneet" niin kuin olivat sanoneet. Publikaanit ja muut syntiset jotka eivät olleet noudattaneet Jumalan lakia ja siten sanoneet hänelle "En minä halua", menivät Jeesuksen luokse ja tekivät Jumalan tahdon: ottivat hänet vastaan kun hän tuli syntisiä pelastamaan.

Kun "ylipapit ja kansan vanhimmat" sanoivat Jeesukselle, että vertauksen ensimmäinen poika, se, joka sanoi isälleen "Ei", lopulta teki Jumalan tahdon, he samalla tuomitsivat itsensä. He opettivat Messiaan tulevan, mutta asia jäi siihen: He eivät ottaneet häntä vastaan eivätkä uskoneet häneen kun hän tuli. - *POM*



Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä

Jumalan valtakunnassa eläminen ei ole joksikin enemmän tulemista, vaan loputonta riisumista, Kristukseen pukeutumista ja sitä, että minä en ole mitään, vaan hän on kaikki. Hänen tulee kasvaa, mutta minun vähetä (Joh. 3:30).

Suurin ei siis olekaan se, joka muiden silmissä näyttää saaneen Jumalalta eniten – jolla on eniten henkilöahjoja ja jonka kautta sairaat paranevat. Suurin on se, jolla ei ole mitään. Hänellä ei ole mitään omaa vanhurskautta eikä edes Jumalan vanhurskautta itsellään tai itsessään. Jumalan vanhurskaus häntä kohtaan on Jumalan sydämellä ja pysyy siellä, koska se on ainoa paikka, missä tämä vanhurskaus säilyy turmeltumattomana.

Tätä vanhurskautta ei tässä maailmassa voi lahjoittaa ihmiselle itselleen olemuksellisesti. Tämä luettu vanhurskaus on sitä, että Jumala **lukee** hänet vanhurskaaksi, vaikka hän ei itse sitä olekaan eikä voi sitä mitenkään havaita. Sillä jos hän tarkkaa itseään ja vaellustaan, hän kauhistuu ja näkee pelkkää synnin saastaa ja itsekkyyttä sekä kurittomuutta. Hänen täytyykin siis saada kaikki lohdutuksensa, ei omasta uskostaan, ei kuuliaisuudestaan, ei edes omasta hengellisyydestään ja hartaudentarjoamisestaan, ei siitä, että virittäytyy kiitostunnelmaan iloisella musiikilla, ei siitä, että herää Raamatua lukemaan kukonlaulun aikaan aamulla. Hänen kaikki lohdutuksensa

täytyy olla yksin Kristuksessa ja hänen luonaan, hänen, jonka veri on vuodattettu hänen ja koko maailman syntien ja syntisyyden tähden. Tämä lohdutus saadaan yksin uskon kautta.

Usko on kuin silmä. Ei ihminen voi nähdä omaa silmänsä. Jos hän katsoo peiliin, hän voi nähdä kuvan omasta silmästään, mutta ei se kuva ole silmä itse. Samalla tavalla usko on ihmiselle itselleen ei-mitään. Jos hän alkaa oikein etsiä itsestään todisteita siitä, että on uskossa ja uskoo oikein, hän ei löydä mitään, jos on rehellinen itselleen. Uskon merkitys ja pelastava vaikutus ei ole uskon olemuksessa, vaan uskon kohteessa, joka määrittelee koko uskon ja sen merkityksen. Paljon oleellisempaa kuin uskoa ”oikein”, on uskoa oikeaan ja mikä tärkeintä oikeanlaiseen Jumalaan, lihaksi tulleeeseen Jeesukseen Kristukseen, joka edustaa Jumalalle kaikkea sitä, mitä ihmiseltä itseltään koskaan vaadittiin, vaaditaan tai tullaan vaatimaan.

Kristus ei siis ole ihmiselle kaikki kaikessa vain sen hetken (jos se on hetki), kun ihminen siirtyy hengellisesti kuolleiden maailmasta hengellisesti eläväksi tehtyjen maailmaan, vaan Kristus on kaikki kaikessa jo ennen sitä ja sen jälkeen. Ihmisellä ei siis voi olla uskoon tuloa edeltäviä, vanhurskauttamista valmistavia tekoja, mutta huomaa: ei myöskään uskoon tulon jälkeisiä, vanhurskauttamista seuraavia ”kiitosmielestä nousevia” tekoja, joilla Jumalan mielisuosio saadaan tai siihen edes myötävaikutetaan ja joiden perusteella ihminen saa lähestyä Jumalaa tai olla häneen yhteydessä. Päinvastoin: itseään valvova uskova huomaa ajan saatossa yhä enenevässä määrin, että hänellä ei ole mitään tarjottavaa Jumalalle. Parhaiten hän kiittääkin Jumalaa antamalla Kristuksen olla yhä enemmän kaikki kaikessa ja kasvamalla täten Kristuksen armosta ja tuntemisessa (2. Piet 3:18).

Ainoa syy, minkä tähden ihminen koskaan saa olla Jumalan läheisyydessä ja ylipäänsä yhteydessä Häneen, on Jeesus Kristus.

Petri Malk



Toiminta käynnistyy elokuussa – tule mukaan!

Lauantaina 9.8. klo 13 alkaa Suomen Evankeliumikoulun yhdessä Tampereen Raamattukoulun kanssa yhdessä järjestämä kaikille avoin **raamattupäivä** Kalevan kirkossa. Tarkemmat tiedot raamattupäivästä tämän kirjeen viimeisellä sivulla.

Toukokuussa perustetun Suomen Evankeliumikoulun opetustoiminta käynnistyy tällä raamattupäivällä Tampereella. Kaupunkiin on toivottu ja nyt on myös suunnitteilla **raamattulentosarja** 2. korinttilaiskirjeestä syys- ja marraskuusi osana Tampereen Raamattukoulun toimintaa. Myöhemmin kerromme muusta.

Jatkuvana yhteydenpidon muotona toimii tämä kirje, jota on tarkoitus lähettää tilaajille 4-6 viikon välein. Jos joku haluaa osallistua kirjeen painatus- ja postimaksukuluihin, otamme tuen kiitollisina vastaan. Kiitos myös niille, jotka taloudellisesti ovat halunneet tukea pientä toimintaamme!

Tämä kirje on luettavissa myös Internetissä. Suomen Evankeliumikoulun Internet-sivujen määrä on kasvamassa ja opiskelumateriaalinkin tarjonta on hiljalleen laajenemassa. Syksyn mittaan valmistunee Internetiin Katekismuksen opiskelukurssi.

Tietoa Evankeliumikoulusta saa – ota yhteyttä!**Postiosoite:** Riihimäenkatu 42 B 6, 05900 Hyvinkää.**Puhelin:** (019) 41 42 43 tai 040 733 6852 (toistaiseksi toimistossa vastataan arkisin klo 10-14 välisenä aikana).**Puhelin suora Per-Olof Malk:** 040 716 6648**Sähköpostiosoite:** etunimi.sukunimi@evank.org**Internetosoite:** www.evank.org**Pankki:** Lammin SP, Hyvinkää, 426012-268782**Tätä tiedotus/raamattukirjettä voi tilata**

Tämä tiedotus/raamattukirje lähetetään halukkaille noin 4-6 viikon välein. **Alla olevaan listaan** (tai muulle paperille) voi kerätä kirjettä toivovien henkilöiden nimiä ja osoitteita.

Tule mukaan korottamaan evankeliumin sanoma arkielämän pääasiaksi itsellesi ja muille. Jumala on valmistanut meille pelastuksen, johon 1. Piet. 1 mukaan ”enkelitkin haluavat päästä luomaan edes silmäyksen”.

Seuraavat henkilöt toivovat saavansa Suomen Evankeliumikoulun tiedotus/ raamattukirjeen jatkossa itselleen:

Nimi	Osoite

Oma nimesi ja osoitteesi alle	-----

Hyvä ystävä. Lähetä kirjeemme tilaajien **nimet ja osoitteet** yllä olevalle lomakkeelle (tai muulle paperille) kirjoitettuna ja kirjekuussa osoitteella *Suomen Evankeliumikoulu, Riihimäenkatu 42 B 6, 05900 Hyvinkää*. **Kiitos vaivannäöstäsi!**



Takaisin Golgatalle!

**Luentosarja kristillisyyden perusasioista
Tampereella Kalevan kirkon seurakuntasalissa
lauantaina 9.8.2003**

OHJELMA

- 13.00 Avaus ja luento: Takaisin Golgatalle! Malk
- 14.00 Kahvitauko
- 14.30 Luento: Kunnia Pojalle. Joh. 5:23. Peltola
- 15.30 Luento: Kiista evankeliumista alkukirkosta alkaen. Malk
- 16.15 Tauko
- 16.45 Käytäntö: Miten palata arkielämässämme Golgatalle ja Jeesuksen evankeliumiin? Peltola, Malk
- 17.45 Päätösrukoushetki.

Luennoitsijat:
Rov. Olavi Peltola ja rov. Per-Olof Malk

Järjestäjät:
Suomen Evankeliumikoulu,
Tampereen Raamattukoulu ja Kristillinen opintokeskus